

متن پرسش

خدمت استاد گرامی سلام علیکم: آقا این روزه‌ی ماه رجب در این ایام نوروز برای ما داستانی شده است. دوستان و آشنایان تعارف می‌کنند. از روحانیون می‌پرسیم می‌گویند بخورید. از شما نقل شده است که نخورید. چه کنیم؟ با یکی از طلاب بحث می‌کردیم می‌گفت اولاً اگر پدر و مادر ابراز نارضایتی کنند و اذیت شوند، روزه‌ات حرمت دارد. ثانیاً در مورد فرضی که ابراز نارضایتی هم نکنند و فقط تعارف کنند روایات زیادی داریم که بهتر است روزه را بخوری. روایات را برای من این‌چنین فرستاده اند: ۱. برخی روایات می‌فرماید: در صورتی که شیعه‌ای به تو تعارف کند، ثواب روزه را می‌بری: سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَنِ الرَّجُلِ يَنْوِي الصَّوْمَ فَيَلْقَاهُ أَخُوهُ الَّذِي هُوَ عَلَى أَمْرِهِ أَنْ يُفْطِرَ قَالَ إِنْ كَانَ تَطَوُّعاً أَجْرَاهُ وَ حُسْبَ لَهُ ۲. برخی روایات می‌فرماید: ثواب ده روز می‌بری: عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: مَنْ نَوَى الصَّوْمَ ثُمَّ دَخَلَ عَلَى أَخِيهِ فَسَأَلَهُ أَنْ يُفْطِرَ عِنْدَهُ فَلْيُفْطِرْ فَلْيَدْخُلْ عَلَيْهِ الشَّرُّورَ فَإِنَّهُ يُحْتَسَبُ لَهُ بِذَلِكَ الْيَوْمِ عَشْرَةُ أَيَّامٍ وَ هُوَ قَوْلُ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا ۳. برخی روایات می‌فرماید: اگر او نمی‌داند که روزه‌ای و به تو تعارف کند و تو بر او منت نگذاری که روزه هستم ولی به خاطر تو می‌خورم، ثواب یک سال روزه را می‌بری: قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ ۴. برخی روایات می‌فرمایند اگر او بداند که روزه‌ای و با خوردن روزه‌ات خوشحال می‌شود هم ثواب روزه را می‌بری و هم ثواب خوشحال کردن او را: مَنْ دَخَلَ عَلَى أَخِيهِ وَ هُوَ صَائِمٌ تَطَوُّعاً فَأَفْطَرَ كَانَ لَهُ أَجْرَانِ أَجْرٌ لِنَيْتِهِ لِيَصِيَامِهِ وَ أَجْرٌ لِإِدْخَالِ الشَّرُّورِ عَلَيْهِ ۵. برخی روایات می‌گویند حتی اگر او می‌داند که روزه هستی و صرفاً از تو درخواست می‌کند که روزه‌ات را بخور (خوشحال شود یا نشود) بهتر است روزه‌ات را بخوری: قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ الْمَاضِي عَلَيْهِ السَّلَامُ أَدْخُلْ عَلَى الْقَوْمِ وَ هُمْ يَأْكُلُونَ وَ قَدْ صَلَّيْتُ الْعَصْرَ وَ أَنَا صَائِمٌ فَيَقُولُونَ أَفْطِرُ فَقَالَ أَفْطِرُ فَإِنَّهُ أَفْضَلُ. قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَ أَدْخُلْ عَلَى الرَّجُلِ وَ أَنَا صَائِمٌ فَيَقُولُ لِي أَفْطِرُ فَقَالَ إِنْ كَانَ ذَلِكَ أَحَبَّ إِلَيْهِ فَأَفْطِرْ. ۶. برخی روایات می‌گویند اگر طبق برنامه‌ات (مثلاً برنامه‌ی سلوکی ای برای خود ریخته‌ای که فلان روز را روزه بگیری) روزه‌ای گرفته‌ای و به تو تعارف می‌کنند، روزه‌ات را بخور: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَ يَدْعُونِي الرَّجُلُ مِنْ أَصْحَابِنَا وَ هُوَ يَوْمَ صَوْمِي فَقَالَ أَجِبْهُ وَ أَفْطِرْ. ۷. برخی روایات می‌فرماید: نگذار به تو اصرار کند و قسمت دهد که روزه‌ات را بخور. به صرف تعارف کردن، بخور: عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَ قَالَ: إِذَا قَالَ لَكَ أَخُوكَ كُلُّ وَ أَنْتَ صَائِمٌ فَكُلْ وَ لَا تُلْجِئْهُ إِلَى أَنْ يُقْسِمَ عَلَيْكَ. حال شما استاد گرامی بفرمایید ما چه کنیم؟

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هر حال همان‌طور که علمای محترم به این نتیجه رسیده‌اند که اگر افطار روزه‌ی مستحبی موجب خوشحالی افراد شود بهتر است افطار شود حال آن خوشحالی یا به جهت اطعامی است که مومنی به مومنی می‌دهد و یا به جهت آن که می‌داند شما به آن غذا نیاز دارید پس بحث در خوشحال کردن مومن است. آیا شما اگر به بنده غذایی تعارف کنید و بنده روزه‌ی خود را افطار کنم خوشحال می‌شوید؟ چرا؟ موفق باشید